

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συντάσσεται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχάτην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παραχθέν εις την χώραν ημών ύστερα και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα έρεστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	
Έσωτερικοῦ :	Έξωτερικοῦ :
Έτησία . . . δε. 8,—	Έτησία . . . φο. 10,—
Έξάμηνος . . . 4,50	Έξάμηνος . . . 5,50
Τετμηνος . . . 3,50	Τετμηνος . . . 3,—
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διά των Πρωτότυπων, Ώποταρ. λ. 10. Έξωτερ. λ. 15

Φόλλα προηγουμένων έτων, Α' και Β' περιόδου
πρωτότυπα έκαστον λικ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Όδός Εφραίμου άρ. 39, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ος

Έν Αθήναις, 23 Μαρτίου 1913

Έτος 35ον.—Άριθ. 17

«Ο Πιγκ από τὸ παράθυρον έβλεπε...» (Σελ. 127, στ. α)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Συνέχεια)

Ο Μπόμπης όμως, πολύ δλιγώτερον ευχαριστημένος, περιεφέρτε εις τὸ δωμάτιόν του ὡς λεοντιδεῦς, εις κλωθόν, διερωτώμενος μήπως ὁ διδάσκαλός του έπρελάθη. Διατί νὰ κήθηται άργοί εις εκείνο τὸ ξενοδοχείον, ἐνῶ έπρεπε τώρα νὰ κυνηγοῦν τὸν Λωρὰν καὶ τὸν Πέρτενερ εις τὸν δρόμον ; . .

Μίαν στιγμὴν εἶδε τὸν Τσάρλεϋ εξετάζοντα μετὰ προσοχῆς κατὰ δοχεῖα μὲ χρώματα, καὶ κατὰ μπουκαλάκια τὰ ὅποια τοῦ εἶχε φέρῃ πρὸ ὀλίγου ἕνας ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου. Έγρύριζε τὰ μπουκαλάκια καὶ έξοκιμαζε τὰ διάφορα χρώματα εἰς μίαν άκραν τοῦ θιροφύλλου. Ευχαριστημένος ἀπὸ τὰς δοκιμασίας του, διατάξε νὰ μεταφέρουν ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα εἰς τὸν σταθλον καὶ έκρυφεν εἰς τὴν τσέπην του ἐπιμελῶς ἕνα μπουκαλάκι.

λου του' επανεύρισκεν ὅμως τὴν πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνην, βλέπων, ὅτι αἱ προρρησεις του εἶχαν εἶναι ἀληθινοί.

Νὰ ποῦ εἴθασαν τὸν Λωρὰν ! Νὰ ποῦ ὁ Πέρτενερ εὐρίσκειτο τώρα εἰς τὴν αὐλήν τοῦ ξενοδοχείου εκείνου, τὸ ὅπολον προσωρινῶς διήλυθεν ὁ Τσάρλεϋ. Τι ἄλλο ἤθελον ;

Ο μικρὸς Τζόκεϋ δὲν ἀμφέβαλλε τώρα, ὅτι ὁ ἵππογυμναστὴς θὰ εἶπαίρνε πίσω τὸ κλοπιμαῖόν αὐτοῦ, ἄλλα τί ἐπερίμενε διὰ νὰ τὸ κάμη ;

Ἄντι νὰ ἐρημύση κατὰ τοῦ κλέπτου, — ὅπως θὰ ἐκαμνεν αὐτὸς ἐν ἤ-ο εἰς τὴν θέσιν τοῦ διδασκάλου του, —

ὁ Τσάρλεϋ, ὑποκλινῆς καὶ γελαστός, εξετάζει τὰς διαταγὰς του !

Ἄ, νὰ ! τώρα παίρνει τὸν Πέρτενερ ἀπὸ τὸν χαλινόν, διὰ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὸν σταθλόν. Ὁ Λωρὰν τοῦ συνιστᾷ τὸ ἄλογόν του. Καὶ μετ' ὀλίγων τούσ χάνει καὶ τοὺς δύο ἀπὸ τὴν αὐλήν.

Προφανῶς ὁ κλέπτης δὲν εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸν ἵππογυμναστὴν. Τοῦ ἐφέρετο ὡς νὰ ἦτο πρᾶγματι ὁ ξενοδόχος.

Ἐνύκτωσαν.

Οἱ δύο φυλακισμένοι, ὁ Πιγκ καὶ ὁ Μπόμπης, δὲν εἴμποροῦν πλέον νὰ βλέπουν ἀπὸ τὰ παράθυρά των τὰ συμβαίνοντα εἰς τὴν αὐλήν.

Εἰς τὰς ἀπό, ἕνας ὑπηρέτης τοῦ ἔφερα νὰ φάγουν, ἀλλὰ οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος εἰμίησε πολὺ τὸ πιούσιον δειπνόν του. Καὶ οἱ δύο, διὰ λόγους διαφορετικούς, ἦσαν ἀνήσυχτοι.

Καὶ ὁ μὲν Πιγκ διότι ἐφοβέτο μήπως οἱ ὑπέρται του, ἐπωφελούμενοι τῆς ἀπουσίας του, ἐλιηλάτουν τὸ καϊάσημά του — καὶ τότε βεβαία, τὰ χρήματα ποῦ θὰ ἐκέρδιζεν ἀπὸ τὰς ἵπποδρομίας δὲν θὰ ἦσαν ἀρκετὰ νὰ τὸν ἀποζημιώσουν ὁ δὲ Μπόμπης διότι ἐσυλλογιζέτο, ὅτι πολλὰ καὶ σπουδαία θὰ συνέβαιναν, ἐκείνην τὴν νύκτα, εἰς τὸ «Κόκκινον Λαγωνικόν,» χωρὶς νὰ εἴμπορῃ νὰ λάβῃ μέρος καὶ αὐτός, τὸ

«Βιάζετο περὶς, σύρων ἀπὸ τὸν χαλινόν ἕνα ἄλογον...» (Σελ. 133, στ. β')

βγήση ἐν ἀνάγκῃ τὸν διδάσκαλόν του. Μετ' ὀλίγον ὁ ξενόδοχος ἔβρασε εἰς τὸ κρεβάτι του καὶ ἀπεκοιμήθη. Ὁ Μπόμπης ὁμοίως οὕτως καὶ τὸ ἐπιλογοῖσθαι. Εἰς τὴν αἰωπὴν τῆς νυκτός, ἡ φωνή αὐτοῦ, ἐξημένη ἀπὸ τὸν πυρετὸν καὶ τὴν κόπασιν, τῇ παρουσίᾳ τῶν πλέον τρελλῶν καὶ ἀλλοκότων εἰκόνας.

Πότε ἔδλεπε τὸν γηραιὸν του διδάσκαλον νὰ φωνεῖ τὸν καλὸν Λωρᾶν εἰς τὸν ὕπνον του. Πότε οἱ ἤχοι τῶν γελῶν καὶ τῶν συγκρουσμένων πατηριῶν, ποῦ ἔφθναν ὡς τὸ δωμάτιόν του ἀπὸ τὴν κοινὴν αἴθουσαν τοῦ πανδοχείου, ἀνακόλου εἰς τὸν νοῦν του τὴν τρομερὰν σκηρὴν τῆς Γκλόδ Στάρ Τάβερν καὶ τότε ἐφαντάζετο ὅτι ὁ Τσάρλεϋ πίνει πάλιν καὶ μεθᾶ, χωρὶς νὰ συλλογίζεται οὐτὲ Πέρτενερ οὐτὲ τζόκαϋ... Ἐλογάριαζε τὰς ὥρας καὶ ἐπενοῦσαν βραδύτατα, καὶ δὸν ἐπροχωροῦσεν ἡ νύκτα, αἱ ἐλπίδες του ἐφραγαν καὶ τὸν ἐκυρίευσεν ἀπελπισία.

Ἦτο ἡ 28 Ἀπριλίου. Καὶ ἐλογάριαζαν, ὅτι δὲν εἶχε πλέον παρὰ ἑξ ἡμέρας διὰ νὰ φθάσῃ ἐγκαιρῶς εἰς τὸ Παρίσι!

Ἐξ ἡμέρας! Αἱ ὥραι, τὰ λεπτά, ἀκόρη καὶ τὰ δευτερόλεπτά του ἦσαν μετρημένα, καὶ δὴμος ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ μὲνῃ ἐκεῖ ἀδρανῆς, ἀχρηστος, εἰς τὸ δωμάτιόν ὅπου τὸν εἶχαν κλειδῶσιν ὡς ὀλιγὸν ἢ ἐπικίνδυνον!

Τὸ βᾶψιμον. Αὐτὰ ἐσυλλογιζέτο, δὲν ἔξαρνα εἶδε μίαν σκιά, κρατεῖσθαι φθναρί, δεικνύουσαν τὴν αὐτὴν καὶ δευθυνομένην πρὸς τὸ μέρος τῶν σταβλῶν.

Μετ' ὀλίγου στιγμῆς, ἐστρέφεται τὸ κλειδί τῆς θύρας τοῦ δωματίου του καὶ ὁ Τσάρλεϋ εἰσέρχεται μυστηριωδῶς.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Μπόμπης ἐναγωνίως.

— Ὁμῶς, ντῆρα μπόυ! ἀπεκρίθη ὁ ἵππογυμναστής. Ἦλθα νὰ σὲ πᾶρω. Ἐλα μαζί μου.

Ὁ μικρὸς δὲν ἐπεριμένα νὰ τοῦ ἐπαλαδοῦν αὐτὴν τὴν διαταγὴν. Κατέβη ἀμέσως, ἀκολούθῳ κατὰ πόδα τὸν διδάσκαλόν του, ὁ ὁποῖος τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸν σταβλόν.

Ἐκεῖ, περιέρχον θίαμα παρουσιάσθη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του.

Εἰς τὸ παχνὶ τοῦ Πέρτενερ, γύρω γύρω, ἦσαν καρφωμένα καμνιά δεκαεὶα κερὰ καὶ δᾶδες, ποῦ ἐφώτιζαν τὸν σταβλὸν ὀλόκληρον ὡς ἐν ἑορτῇ.

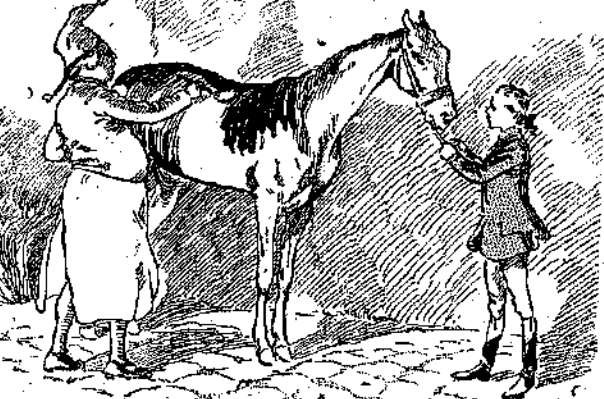
Εἰς ἐν κενὸν διάστημα, δίπλα εἰς τὸ ἄλογον, ἐξηλωμένος ἐπὶ στρώματος ἀχύρου, ὁ Λωρᾶν ἐφάνετο κοιμώμενος βαθύτατα.

Εἰς τὸ πάτωμα εὐρίσκοντο ἀραδιασμένα ἐπιμελῶς τὰ δοχεῖα ἐκείνα τῶν χρωμάτων, τὰ ὁποῖα τόσον εἶχαν κινήσῃ τὴν περιέρχοντο τοῦ μικροῦ τζόκαϋ, δ-

Ἐφώτιζαν τὸν σταβλὸν ὀλόκληρον ὡς ἐν ἑορτῇ... (Σελ. 134, στ. α')

ταν τὰ εἶδεν ἀπὸ τὸ παράθυρον. Καὶ ἐκεῖ κοντὰ τῶν ἑνα ψάλλισι, ἑνα κένι, καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα, τῶν ὁποῖων εἰς μάτην προσέκβη νὰ ἐνεσθῇ τὴν χρησιμότητά ὁ Μπόμπης. Ὅταν εἶδε τὴν ἐκπληξὴν τοῦ μαθητοῦ του, ὁ Τσάρλεϋ ἐξερράγη εἰς ἠχέρων γέλωτα.

Ἦρχισεν νὰ βᾶψῃ τὸ ἄλογον... (Σελ. 134, στ. γ')

— Προσεχέτε! τῷ εἶπε σιγὰ ὁ Μπόμπης, δεῖχνων τὸν Λωρᾶν θὰ τὸν ἐκπνέσῃτε!

— Ἐνοεῖα σου καὶ δὲν ὑπάρχει φόβος, ἀπεκρίθη ὁ Τσάρλεϋ γελῶν δυνατώτερη. Ὁ κανόνας δὲν θὰ ἐκπνέσῃ, παρὰ ἅμα θιλήσω ἐγὼ.

— Μπα! ἔκαμαν ὁ Μπόμπης, σατυρῶν καὶ φειδόμενος, νομίσας ὅτι τῶρα ἐννόησε τὸν ἐνοχλώσατε;

— Ὅχι δά! ἀπεκρίθη ὁ ἵππογυμναστής. Πηγαίνω ἐγὼ φυλακὴ γι' αὐτὸν καλὸν ἄνθρωπον;

— Μὰ ἐπιτέλους, ἰκέτευσεν ὁ μικρὸς, ἐξηγήστε μου, τί σημαίνουν δὲ αὐτὰ;

Τότε ὁ Τσάρλεϋ ἤρξατο νὰ διηγήθῃ εἰς τὸν μαθητὴν τὰ ἐκείνα, ἀφοῦ τὸν ἐκλείδωσεν εἰς τὸ δωμάτιον.

— Πρῶτα-πρῶτα, ἤρχισεν, ἐπερίμεινε αὐτὸ τὸ κίτηνος στὴν πόρτα, γιατί ἤξευρα ὅτι, ἀφοῦ ἤρχιστο ἀπὸ τὸν δρόμον ὅπου τὸν ἀπαντήσαμε, θὰ περνοῦσαν ἀπὸ τὸ «Κόκκινο Λαγωνικό». Μόλις τὸν εἶδα, τοῦ χαλεγγέλασα τόσῳ γλυκὰ καὶ τὸν ἐχαίρετσα τόσῳ εὐγενικὰ, ὥστε τὸν ἔκαμα νὰ μᾶθῃ σὶδ ξενοδοχεῖο αὐτό, μετὰ τὴν πεποιθῆσι ὅτι θὰ καλοπεράσῃ. Καὶ ἅμα τὸν εἶδα νὰ μπαίνῃ στὴν αὐτὴν μετὰ τὸν Πέρτενερ, εἶπα μέσα μου: «Καλὰ σ' ἔχω! καὶ τώρα, φίλῆρξο μου, αἱ δύο μας!... Δὲν θὰ βγῆς ἀπὸ δῶ μέσα, παρὰ ὅταν καὶ ὅπως θιλήσω». Ἐπειτα ἄρχισα νὰ τὸν περιποιῶμαι σὰν καλὸς ξενόδοχος, τοῦ ἔδωσα νὰ περιδρομῶσῃ τὰ καλλίτερα φαγιὰ καὶ καταδέχθηκα τὰ μάλιστα νὰ τοῦ κερῶσιν μαζί μου, ἀφοῦ ἐμῶς ἔρριψα σὶδ ποτῆρι του μερικὴν στάλας ἀπ' αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι πῶς βλέπετε; καὶ πῶς ἔχει μέσα ναρκωτικὸν.

— Φαρμάκι δηλαδή; διεκροφῆν ὁ Μπόμπης, πάλιν τρομαγμένος.

— Ὅχι, ἠσυχῆσαι, ἐξηκολούθησεν ὁ Τσάρλεϋ μόνον ὑπνωτικὸν ἑνα γιαιτρικὸν δηλαδή, πῶς ἔξρω ἐγὼ τὴν συνταγὴν του καὶ πῶς μπορεῖ νὰ κοιμισθῇ ἑνα ἄνθρωπον ἢ ἑνα ἄλογο εἰκοσιτέσσαρες ὥρες.

Στὴ δουλειὰ μου, βλέπεις, χροιάζονται καὶ τὰ μικρὰ αὐτὰ μυστικά.

— Ἔτσι μάλιστα! ἀνέκραξεν ὁ Μπόμπης, χερσοκροτῶν με χροᾶν. Δὲν ἔχουμε λοιπὸν τῶρα παρα νὰ καταλιχέσωμε τὸν Πέρτενερ καὶ νὰ βροῦμε ἑνα πλοῖο γιὰ νὰ μᾶς πᾶσιν εἰς τὴν Γαλλία!

Καὶ ὁ μικρὸς ἐπροχώρησε πρὸς τὸ περιφραγμένον ἄλογον, ἔτοιμος νὰ τὸ τῶσῃ. Ἄλλ' ὁ Τσάρλεϋ τὸν ἐμπόδιζε.

— Στάσου! διέταξε μετὰ τὴν βροντώδη του φωνὴν δὲν εἶνε ἀκίνητος ὡς. Πρέπει νὰ κάμωμε πρῶτα καὶ κάτι ἄλλο. Στάσου λοιπὸν νὰ ἰδῆς!

Καὶ ἀμέσως ὁ ἵππογυμναστής ἐπῆγεν εἰς τὸ δικλινὸν διαμέριμα καὶ ἔλυσε τὸ λιυκὸν ἄλογον τοῦ Μπόμπης καὶ ἀφοῦ τὸ ἐφίρην εἰς τὸ φῶς, ἤρπασεν ἑνα χρωστίον, τὸν ἐπέκρινεν εἰς ἑνα δοχεῖον καὶ ἤρχισεν νὰ βᾶψῃ τὸ ζῶον μετὰ τὸ χροῶμα τοῦ Πέρτενερ. Ὁ Πέρτενερ ἦτο μαῦρος εἰς ὀλίγας στιγμῆς λαίπυ καὶ τὸ λευκὸν ἄλογον ἐγένετο ἀράπης!

Με θαυμαστὴν δεξιότητα, ὁ Τσάρλεϋ, τὸν ὄραον αὐτὸ τὸ βᾶψιμον διασκέδαζε πολὺ, διέτηρε μόνον μίαν λευκὴν κηλὶδα εἰς τὸ μέτωπον τοῦ ἀλόγου, σὰν ἄστρην, καθὼς καὶ δύο μακρὰς γκέρτες, τὴν μίαν εἰς τὸ δεξιὸν ἐμπρόσθιον πόδι καὶ τὴν ἄλλην εἰς τὸ ὀπίσθιον ἀριστερόν. Τοῦτο στρογγύως μαυροβαμμένος, μετὰ τὸ ἄστρην του καὶ τὰς δύο λευκὰς περικνημίδας, ὁ ἀραβικὸς ἵππος ὠμοιάζει ἐντελῶς μετὰ τὸν Πέρτενερ. Ὁ δὲ ἵππογυμναστής συνεπλήρωσεν αὐτὴν τὴν ὁμοίωσιν, φαλλιδίσας ὀλίγον τὴν χαιτὴν καὶ τὴν μακρὰν οὐρὰν τοῦ ἀραβικοῦ. Κατόπιν, ἐθαυροποιήθη ἀπὸ τὸ ἔργον του, ἔβαλε τὰ δύο ἄλογα τὸ ἐν πλησίον τοῦ ἄλλου, ἐπῆρε μίαν δάδα, ἔδωκε μίαν ἄλλην εἰς τὸν Μπόμπην, καὶ ὑπερηφάνως ἀνέκραξε:

— Κύτταξε! — Θαυμάσια! εἶπεν ὁ μικρὸς τζόκαϋ, κατανοουσιασμένος μετὰ τὴν μεταμόρφωσιν.

Ὁ Τσάρλεϋ τὰ συλλογίζεται ὅλα.

— Τῶρα, ἐξηκολούθησεν ὁ ἵππογυμναστής, πιστεύω ὅτι ἀνόητος τὸ παιγνίδι μου. Θὰ πᾶρῃς τὸν Πέρτενερ, θὰ φύγῃς μαζί του, καὶ ὅταν θὰ ἐκπνέσῃ ὁ κλέπτης μας, θὰ βρῆς τὴν θέσιν του τὸ βλαμμένο. Ἄν, ὅπως εἶνε πολλὸ πιθανόν, δὲν ἔξῃ ἀπὸ ἄλογα, δὲν θὰ ἐνεσθῇ διόλου τὴν ἀντικατάστασιν καὶ θὰ φύγῃ διὰ τὴν Γαλλίαν μετὰ τὴν ἰδίαν ὅτι ἔχει τὸν Πέρτενερ. Ἄν ὁ καιρὸς διατηρηθῇ καλός, ὁ ἀνόητος θὰ μείνῃ εἰς τὴν πλάνην του ὡς τὴν τελευταίαν στιγμὴν. Ἄν ὁμοίως βρέξῃ ἢ ἂν τὸ ἄλογο παραβῶσῃ, . . . ἔ, τότε καὶ δὲν ἐγγυῶμαι!

— Ἄν ὁμοίως, κατὰ τύχην, τὸ ἐννοήσῃ ἀμέσως; ἠρώτησεν ὁ Μπόμπης, ἀκόμη ἀνήσυχος.

— Τότε, ἀπεκρίθη ὁ Τσάρλεϋ, δίδων εἰς τὸν ἀέρα μίαν γερὴν γροθιάν, θὰ εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ καὶ . . . θὰ τοῦ μιλῶσω! Ὀρισμένως ὁ Τσάρλεϋ, ὁ διαβολάνθρωπος, τὰ ἐσυλλογιζέτο καὶ τὰ προέβλεπεν ὅλα. Ὁ Μπόμπης ἠμποροῦσε πλέον νὰ εἶνε ἐντελῶς ἡσυχός!

Ἡ νύκτα ἐπέεσε μετὰ αὐτὰς τὰς προετοιμασίας καὶ ὁ ἥλιος ἀρχίζει νὰ χρυσῶνῃ τὰς στεγὰς τῆς αὐλῆς.

— Ὅθι βροῦμα βέβαια κανένα βαρκάρη ἢ κατῆ, ποῦ θὰ διηβῆ νὰ σὲ περάσῃ ἐπὶ τὸ Καλαί, μίσητερ Μπόμπη! εἶπε τότε ὁ ἵππογυμναστής. Εἶνε ἡ ὥρα τοῦ μαζεύονται ὅλοι εἰς τὴν προκομιχία.

Ἀφοῦ ἐσέλλησε τὸν Πέρτενερ, ὁ Τσάρλεϋ ἔθαλε τὴν στολήν τοῦ ξενόδοχου καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον μετὰ τὸν μαθητὴν του καὶ μετὰ τὸ ἄλογον.

Ἄλλα μάλιστα ἔκαμαν ὀλίγα βήματα, ὁ ἵππογυμναστής, κτυπῶν τὸ μέτωπόν του, ἀνέκραξε:

— Μπρέ! κάτῃ ξεχάσαμε!

— Τί πράγμα! ἠρώτησεν ὁ μικρὸς, ἐκπληκτός. — Τὰ χρήματά σου, ἀνόητε. — Ποῖα χρήματα; Δυστυχῶς δὲν ἔχω πιά χρήματα, μίσητερ Τσάρλεϋ! — Δὲν ἔχω πιά χρήματα, ἔ, ἀτσαμῆ! Ἐλα εἰς! Ἐλα γρήγορα εἰς! Ἐπῆρε τὸν Μπόμπην ἀπὸ τὸ χεῖρι καὶ χωρὶς ἄλλην λέξιν, τὸν ἐπανάστειρε εἰς τὸν σταβλόν, ὅπου ὁ Λωρᾶν ἐξηκολούθησε νὰ κοιμᾶται βαθύτατα.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΝΑ, ΤΙ ΒΑΣΙΛΕΑ ΕΧΑΣΑΜΕΝ!

Ἀγαπητοί μου,

ΤΑΝ ἦτο εἰς τὴν ἡλικίαν σας, ἡ αὐτοῦ Βασιλικῆς Ἐπιπέτης, ἡ Ἐπιπέτης, δὲν εἶνε μολοντοῦτο ἱκανὸν νὰ μᾶς δειξῇ ὅλην τὴν λεπτότητα καὶ τὴν δικαιοσύνην τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως μας; Ἐπρόσεχε, βλέπετε, καὶ εἰς τὰ ἐλάττωμα. Νὰ μὴν ἀδικηθῇ κανεὶς, εἰς τὸ παραμικρόν. Ἴδου ἡ αἰωνία Του φροντίς. Καὶ τὰ ἐσυλλογιζέτο, τὰ προέβλεπεν ὅλα. Εἶδατε τί θαυμαστὸς συλλογισμὸς ἔκαμε, εἰς νὰ δειξῇ εἰς τὸν υἱὸν Του, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν παιδικὸν του ἐκείνου πόθον; . . . Μικρὸν πράγμα ναί, ἀλλ' ἀπὸ αὐτὸ τὸ μικρόν, ποῦ ἔτυχε νὰ γνωρίζωμεν, ἐμποροῦμεν νὰ φαντασθῶμεν καὶ ὅλα τὰλλα, ποῦ ἀγνοοῦμεν, ἀλλὰ τῶν ὁποῖων βλέπομεν τὰποτελέσματα. Ἐτσι ἀνέκραξεν ὁ Βασιλεὺς-Πατήρ τὰ παιδιὰ Του, ἔτσι τὰ ἐνοήθισεν ἀπὸ μικρὰ εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἔτσι τοὺς ἔδειξε τὸν δρόμον τοῦ καθήκοντος, ἑνα δρόμον ἀκανθώδη καὶ ἐπίπονον τῶσον διὰ τὰ βασιλόπουλα ὅσον καὶ διὰ τοὺς ἄλλους.

Εἶδατε; Ὁ πρίγκιψ Χριστόφορος εἶχε καὶ αὐτὸς σὰν παιδί, μίαν ἐπιθυμίαν: Νὰ σταίῃ ἐξαρνα τὰς λύσεις του εἰς τὴν Διάπλασιν, νὰ διαγωνισθῇ δι' ἑνα βραβεῖον καὶ νὰ τὸ παρῇ. Τί ἀπλοῦσταρον; Ἄλλος Βασιλεὺς-Πατήρ, ὀλιγώτερον προσεκτικὸς καὶ εὐνοειδέτης ἀπὸ τὸν Βασιλεὺς Γεώργιον, θὰ τὸ ἐπέτρεπεν. Ἄλλ' ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος, τὸ πρῶτον τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Πατρός, εἶπεν ὅχι. Ὅχι, διότι θὰ δεικνύοντο τὰλλα παιδιὰ. Ὅχι, διότι ὁ ἐκδότης θὰ εὐρεθῆ ἴσως εἰς δύσκολον θέσιν. . . Τί λεπτότης, τί εὐγένεια, τί ἀγαθότης! Νὰ, τί Βασιλεὺς ἐχάσαμεν ἀπὸ τὴν σφαιρὰν ἐνὸς παρῆρνος! Ἄς μᾶς παρηγορῇ τοῦλαχιστον ἡ ἰδέα, ὅτι τὰ αἰσθηματὰ Του τὰ εὐγενῆ καὶ μεγαλὰ, τ' ἀληθῶς βασιλικά, διὰ τῆς ἀνατροφῆς αὐτῆς, τὰ μετέδωκεν εἰς τὰ παιδιὰ Του! . . .

— Νὰ, ὁ Ἀναστάσιος τῆς Διαπλάσεως! . . . Μετὰ οὗτο τὸ ἐνδιαφέρον, φυσικὸν ἦτο νὰ θελήσῃ ὁ πρίγκιψ Χριστόφορος νὰ λάβῃ μέρος καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς. Τὸ εἶπεν εἰς τὴν παιδαγωγὸν του, ἡ ὁποία παρεκάλεσε τὴν Βασιλισσάν νὰ

ζητήσῃ τὴν ἀδειάν τοῦ Βασιλέως. Ἄλλ' ὁ Βασιλεὺς δὲν τὸ ἐπέτρεψε.

— Ὅχι, εἶπεν εἰς τὸν υἱὸν Του. Ἄν λάβῃς μέρος εἰς τὸ Βασιλόπουλο, εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τοῦ περιοδικοῦ, θὰ δεικνύοντο τὰλλα παιδιὰ. Διότι εἶνε ἐνδεχόμενον νὰ χαρισθῇ ὁ ἐκδότης καὶ νὰ σὲ βραβεύσῃ, χωρὶς νὰ εἶσαι καὶ ὁ καλύτερος. Ἄλλα καὶ ἂν δὲν χαρισθῇ, πάλιν δὲν θὰ τὸν φέρῃς εἰς δύσκολον θέσιν; Καὶ ἂν ἀποφασίσῃ νὰ βραβεύσῃ δικαίως τὸν καλλίτερον, καταδέχσαι σὺ, τὸ Βασιλόπουλο νὰ ἔλθῃ εἰς κατωτέραν θέσιν; Ἐκτός ἂν πράγματι θίπαντῃς εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς καλλίτερον ἀπὸ ὅλα τὰλλα παιδιὰ. Ἄλλα εἰμπορεῖς νὰ εἶσαι βέβαιος διὰ τῆς τοῦ;

Ἴδου διὰ τί ἡ Α. Β. Υ. ὁ πρίγκιψ Χριστόφορος, κατὰ τὰ ἑξ ἢ ἐπὶ τὰ χρόνια ποῦ διετέλεσε συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως», δὲν ἔλαβε ποτὲ μέρος εἰς τὴν ἡλικίαν σας, ἡ αὐτοῦ Βασιλικῆς Ἐπιπέτης, δὲν εἶνε μολοντοῦτο ἱκανὸν νὰ μᾶς δειξῇ ὅλην τὴν λεπτότητα καὶ τὴν δικαιοσύνην τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως μας; Ἐπρόσεχε, βλέπετε, καὶ εἰς τὰ ἐλάττωμα. Νὰ μὴν ἀδικηθῇ κανεὶς, εἰς τὸ παραμικρόν. Ἴδου ἡ αἰωνία Του φροντίς. Καὶ τὰ ἐσυλλογιζέτο, τὰ προέβλεπεν ὅλα. Εἶδατε τί θαυμαστὸς συλλογισμὸς ἔκαμε, εἰς νὰ δειξῇ εἰς τὸν υἱὸν Του, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν παιδικὸν του ἐκείνου πόθον; . . . Μικρὸν πράγμα ναί, ἀλλ' ἀπὸ αὐτὸ τὸ μικρόν, ποῦ ἔτυχε νὰ γνωρίζωμεν, ἐμποροῦμεν νὰ φαντασθῶμεν καὶ ὅλα τὰλλα, ποῦ ἀγνοοῦμεν, ἀλλὰ τῶν ὁποῖων βλέπομεν τὰποτελέσματα. Ἐτσι ἀνέκραξεν ὁ Βασιλεὺς-Πατήρ τὰ παιδιὰ Του, ἔτσι τὰ ἐνοήθισεν ἀπὸ μικρὰ εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἔτσι τοὺς ἔδειξε τὸν δρόμον τοῦ καθήκοντος, ἑνα δρόμον ἀκανθώδη καὶ ἐπίπονον τῶσον διὰ τὰ βασιλόπουλα ὅσον καὶ διὰ τοὺς ἄλλους.

Εἶδατε; Ὁ πρίγκιψ Χριστόφορος εἶχε καὶ αὐτὸς σὰν παιδί, μίαν ἐπιθυμίαν: Νὰ σταίῃ ἐξαρνα τὰς λύσεις του εἰς τὴν Διάπλασιν, νὰ διαγωνισθῇ δι' ἑνα βραβεῖον καὶ νὰ τὸ παρῇ. Τί ἀπλοῦσταρον; Ἄλλος Βασιλεὺς-Πατήρ, ὀλιγώτερον προσεκτικὸς καὶ εὐνοειδέτης ἀπὸ τὸν Βασιλεὺς Γεώργιον, θὰ τὸ ἐπέτρεπεν. Ἄλλ' ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος, τὸ πρῶτον τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Πατρός, εἶπεν ὅχι. Ὅχι, διότι θὰ δεικνύοντο τὰλλα παιδιὰ. Ὅχι, διότι ὁ ἐκδότης θὰ εὐρεθῆ ἴσως εἰς δύσκολον θέσιν. . . Τί λεπτότης, τί εὐγένεια, τί ἀγαθότης! Νὰ, τί Βασιλεὺς ἐχάσαμεν ἀπὸ τὴν σφαιρὰν ἐνὸς παρῆρνος! Ἄς μᾶς παρηγορῇ τοῦλαχιστον ἡ ἰδέα, ὅτι τὰ αἰσθηματὰ Του τὰ εὐγενῆ καὶ μεγαλὰ, τ' ἀληθῶς βασιλικά, διὰ τῆς ἀνατροφῆς αὐτῆς, τὰ μετέδωκεν εἰς τὰ παιδιὰ Του! . . .

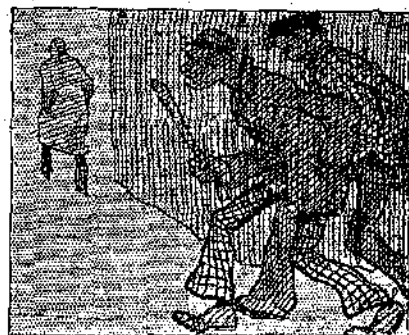
ΤΟ ΕΚΡΗΚΤΙΚΟΝ ΚΡΑΝΙΟΝ ΤΟΥ ΠΑΛΗΑΤΣΟΥ

Κάθε βράδυ, εις τὸ Ἰπποδρόμιον, ὁ Παληάτσος Πίντος δίδει παραστάσεις, μετὰ τὰς ὁποίας μικροὶ καὶ μεγάλοι ξεκαρδίζονται ἀπὸ τὰ γέλια. Φορεῖ ἕνα ψεύτικον κρᾶνιον ἐκρηκτικόν. Ὡστε κάθε φοράν ποῦ ὁ σύντροφός του Μπὶ-Μπὸ-Μπὸ τοῦ δίδει μετὰ τὸ μπαστούνι του μίαν κατακεφαλιάν, ἀκούεται ἔξωθεν ἕνας δυνα-

τὸς κρόσιος σὰν κανονία. Σωστὴ ἐκρηκτικὴ ἡ βραδύ, μετὰ τὴν παραστάσιν, ὁ Πίντος, βιαζόμενος νὰ ἐπιταχέσῃ εἰς τὸ σκίτι του, ἐλησμόνησε νὰ βγάλῃ τὸ ψεύτικον κρᾶνιον του. Συνέβη λοιπόν, εἰς ἕνα ἐρημικὸν δρόμον, νὰ τὸν παρακολουθήσουν δύο ἀπάχθες, ἀποφασισμένοι νὰ τὸν κτυπήσουν καὶ νὰ τὸν ληστέυσουν.

Ὁ δυστυχὴς Πίντος θὰ τὴν πάθαινε γὰρ καλὰ, διότι ἐκείνην τὴν ὥραν εἰς τὸν δρόμον δὲν ἦτο ψυχὴ.
— Νὰ τὸν κτυήσουμε ἄξια ἀπὸ πίσω, εἶπεν ὁ ἕνας ἀπάχθης, γιὰτὶ ἂν τὸν ρωτήσουμε τί ὥρα εἶνε δὴ ὑπακτενθῆ.
— Ναι, καλὰ λές! ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος. Καὶ πρῶτα δός του μιά μετὰ τὸ χέρι σου

καὶ κἀπαξέ του τὸ καπέλο ἔπιτα τοῦ καταφέρνεις μιά δυνατὴ μαγκουριά στὸ κεφάλι. Σίγουρα θὰ πέσῃ κάτω. Τὸν γδύνομε τότε, κι' ἀπὸ δὴ πᾶν οἱ ἄλλοι! — Ἄμ' ἔλας, ἄμ' ἔργον. Ὁ ἀπάχθης τὸν πλησιάζει ἀπὸ πίσω αἰγὰ-αἰγὰ, τοῦ πετᾷ πρῶτα τὸ καπέλο καὶ ἔπειτα τοῦ δίνει κατακέφαλα μιά μαγκουριά, τόσο δυνατὴ,

ποῦ θὰ μπορούσε νὰ σκοτώσῃ καὶ βᾶδι... Μπουμ! ἀντηχοῖ ἔξωθεν ἡ δυνατὴ κανονία. Τί κακὸ ἦταν ἐκεῖνο; Ὅλα τὰ σκυλιὰ τῆς γειτονίας ἀρχίζουν νὰ γαυγίζουν. Τρέχουν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τοὺς διπλανοὺς δρόμους, τρέχουν καὶ οἱ χωροφύλακες. Τρομαγμένοι οἱ ἀπάχθες, τὸ βάζουν στὰ πόδια. Οἱ χωροφύλακες τοὺς

κυνήγουν. Καὶ οὐκ ἴσθι τοῦς πιάγουν... Μετὰ δέκα λεπτά ἦσαν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ὅπου τοὺς ἐπαρίμενε τὸ θῆμ' ἰων. Ὁ παληάτσος Πίντος, εὐτυχῶς ἀβλαβὴς. Μόλις τοὺς εἶδε, τοὺς εἶπε: «Μοῦ ἐσπᾶσατε ἕνα μεγάλο φύλλο. Σὰς εὐχαριστῶ!» Καὶ τοὺς ἔδωκε τὸ χέρι του.
Α. ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η ΕΞΑΤΜΙΣΙΣ [Ἀρχαία εἰς πράξεις τρεῖς]

ΠΡΑΞΙΣ Α' ΣΚΗΝΗ Α'

Ὁ Α. — Τάμαθες; Ὁ Στέλιος πεθάνει!
Ὁ Β. — Μπα τὸν καυμένο! μπᾶ τὸν καυμένο! (δάκρυα.)

ΣΚΗΝΗ Β'

Ὁ Α. — Τὰ συχαρίκια μου. Δὲν πέθαν' ὁ Στέλιος, τὴ γλῶττωσε. Λιγοθυμᾷ ἦτον.

Ὁ Β. — Ἄ! δοξα σοὶ ὁ Θεός! (ἐκδηλωσὶς χαρᾶς.)

ΠΡΑΞΙΣ Β' ΣΚΗΝΗ Α'

Ὁ Α. — Δὲν μπόρεσε νὰ βυραχθῆ ὁ καυμένος ὁ Στέλιος. Πέθανε.

Ὁ Β. — Μπρέ, τὸν κακομοίρη!... (χωρὶς δάκρυα.)

ΣΚΗΝΗ Β'

Ὁ Α. — Πού νὰ στὰ λέω. Ζωντανέψι καλὸ ὁ Στέλιος!

Ὁ Β. — Μωρὲ αὐτὸς εἶνε ἐφάψυχος! (μειδιάμα.)

ΠΡΑΞΙΣ Γ' ΣΚΗΝΗ ΜΟΝΑΔΙΚΗ

Ὁ Α. — Τούτῃ τὴν φορά, σῶθηκαν τὰ ψέμματα. Πάει γὰρ καλὰ ὁ Στέλιος. Ζωὴ σὲ λόγου μας.

Ὁ Β. — Ὡχ ἀδερφέ, ἄλλη κουλέντα δὲν ἔχεις πιά νὰ κἀνης; Ἡ ὥρα του ἢ καλὴ!

(Διόλα)

Δ. ΓΡ. Κ.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΕΙΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ὁ Δαντὸν, εἰς τὸν δῆμον ποῦ τὸν ἐμποδίζε νὰ σπασθῆ τὸν συγκατάβητον του Ἐρῶν ντὲ Σεσσὲλ: «Ἐλα, καὶ δὲν θὰ

ἐμποδίσῃς τὰ κεφάλια μας νὰ φιληθοῦν στὸ ἴδιο καλάθι!» Καὶ τὴν ὥραν ποῦ θ' ἀγαροτομᾶτο, προσέθεσε: «Νὰ δειξῆς τὸ κεφάλι μου εἰς τὸν λαόν. Ἀξίζει τὸν κόπον!» (1759-1794).

«Θὰ ἦτο μέγα ἄδικον νὰ κοπῆ καὶ αὐτὴ, ἀφοῦ δὲν ἐπρόδωκε κενένα!» — Ὁ Ἄγγλος καγγελάριος Θωμᾶς Μόρος, σηκώνων τὴν γενειάδα του, καθ' ἦν στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ δευθῆ τὸ πλῆγμα τοῦ πελέκους. (1480-1535).

«Ἐνικήθην ὑπὸ τοῦ χρόνου, ὑποκίπτω εἰς τὰς προσβολὰς σου», στίχος τοῦ Μαλέριμ, ἀπαγγελλοῦντος ὑπὸ τοῦ Μπενουαλό ἐπὶ τῆς ἐπιθανάτιου του κλίνης. (1636-1711).

«Χειροκροτήσατε! Ἡ κωμῶδια ἐτελείωσεν!» Αὐτοῦ ῥα τῶρ Ἀβγύστιος (63 π. Χ.—14 μ. Χ.).

ΝΕΚΡΙΚΗ ΩΔΗ ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΙΑ ΜΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟ Α'

— Στὸ δαρυστολισμένο Του τὸ φέρετρο
Μᾶς φέρανε τὸ Βασιλιά νεκρό!
— Ὡ Νέα Ἑλλάδα μας! Τῆς Μοίρας Σου
Νὰ ποῦμε βλοὶ ἐνωμένοι τὸ πικρὸ
Ποτήρι, τοῦ πατέρα μας νὰ κλάψαις
Τὸ θάνατο, μακριὰ μας, πρῶτη Ἐσὺ
Στὴν ἀγκαλιὰ Σου ἀσκλάβωτη,
Καὶ μετὰ τὰ χέρια ἐλεύθερα
Νάν τόνε θάψαις
Τὰ δάκρυα τῆς Σκλαβιάς πρὶν πάψαις,
Μὲ θλίψης κλάμμα, πρῶτη Ἐσὺ,
Λυσι-
κομη νάν τόνε κλάψαις,
Τῆς Μοίρας Σου εἶτανε γραφτό!
— Γραφτό Μας εἶτανε, ἄχ, γλυκειὰ μας Μάννα,
Στὸ δρόμο Σου τὸν τόσο ζηλευτό,
Νάκούσαις νεκρικὸ τῆς Νίκης τὸν Παιῆνα,
Τῆ Δόξα Σου νὰ κρούει ἡ Καμπόνα
Τοῦ αἰώνιου χωρισμοῦ Του, ὦ Ἑλλάδα μάννα!
— Γιὰ Ἐκείνονε ὅπου μᾶς παρηγοροῦσε
Τόσας φορές, μ' ἀγκάθινο τὸ Στέμμα!
Στὶς πίκρες μας ροδόσταμα εἶχε μέλι,

Καὶ τῆς καρδιάς του ἡ πίκρα πάντα γέλι
Γιὰ μᾶς, παιδιὰ του, ἀδελφία ποῦ θαροῦσε,
Γιὰ μᾶς ἄλη ἡ Στοργὴ ἐγίνηκε αἷμα!
— Ἄγιοι στὸν Κόσμο, σάν Αὐτόν, Πατέρες
Παιδιὰ καὶ ἀδελφία Του ὄλουα μᾶς θαροῦσε,
Καὶ ὄσα Του οἱ χώρες, τόσα θυγατέρες!
— Καὶ οἱ Πέτρες κλάψαιτε,
Καὶ οἱ Βρυσούλες δακρυσιμένες,
Χαροκαμημένες,
Ποτές μὴν πάψαιτε!
Τέτοιονε Βασιλιά νὰ κλέμει,
Δὲ φτάνομε οἱ Ἄνθρωποι! Λέμε
Ἰὸν πόνο μας ἐμεῖς,
Περαστικοὶ διαβάτες μιᾶς στιγμῆς,
Μὰ δὲν τοῦ φτάνει,
Τοῦ Ἄνθρώπου ἡ θλίψη, σάν πεθάνει
Τέτοιος ἕνας Πατέρας, νάν τὸν κλάψαι
Ὅλη τοῦ πρέπει ἡ Πλάση, δίχως
Μηδὲ τοῦ Φλοισβοῦ ἢ τοῦ ψιθύρου ὁ Ἦχος
Μερόνυχτα, στιγμὴ χωρὶς νὰ πάψαι!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

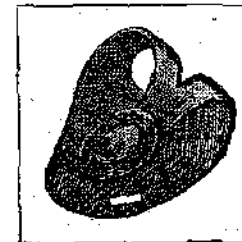
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Λευκὸν πένθος

Οἱ κάτοιχοι τοῦ Θιβέτ, ὅταν ἔχουν πένθος, φοροῦν ἐνδυμασίαν κατάλευκην καὶ δὲν ἐξερχονται ποτέ χωρὶς νὰ κρατοῦν μίαν μεγάλην βεντάλιαν, ἢ ὅποια τοὺς χραιομεύει διὰ νὰ σκεπάζουν τὸ λυπημένον των πρόσωπον. Καὶ εἰς ἄλλας χώρας ἐπίσης τὸ λευκὸν εἶνε τὸ χροῖμα τοῦ πένθους.

Ὁπτική ἀπάτη

Δὲν νομίζετε, ὅτι ἡ εἰκὼν αὐτῆς καρσιτᾶ καπέλων γυναικείων, νέων, παραδόξου σχήματος... τῆς μόδας; Καὶ ὅμως δὲν εἶνε παρά ἡ φωτογραφία ξίφους, ληφθεῖσα ἀνωθιν ἀκριβῶς πρὸς λαθρῶν. Ἐτοὶ φαί-

νεται ἕνα ξίφος, ὅταν τὸ κυττάξῃ κανεὶς ἀπὸ πάνω!

Ταχυδακτυλογραφία

Ἑβδομαδιατοὶ Διαγωνισμοὶ

α) Παίγνιον

Ἐσπᾶθη ἐπὶ τοῦ Μέλλοντος Ἐφευρότου.

ΠΛΑ	ΚΥΜ	ΚΙ	ΡΑ
ΚΛΕΙ	ΜΑΝ	ΓΙ	ΔΟ
ΑΥ	ΔΟΝ	ΛΟΣ	ΔΟ
ΘΑ	ΛΙ	ΒΑ	ΝΟΝ

Νὰ συναρμολογηθοῦν οἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰ ποτελεσθῶν τὰ δνόματα τεσσάρων μουσικῶν ὀργάνων.

β) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐσπᾶθη ἐπὶ τῆς Σηνητευμένης Ἑλληνοπολίως I. f. t t. j. . s é. . t. r s. m. e

Νάναγνωσθῆ ἡ γαλλικὴ αὐτῆ φράσις. Διέλθαις: Δὲ λῶσαις—δωνοθήποτε ζητημάτων τὰ αὐτοῦ φυλλαδίου.—συνοδεύονται ὑπὸ ἐνός μόνον δευτέρου γραμματισμοῦ.

Ἀύσαις τοῦ 15ου φύλλου

α.) Ὁ παπτιῦς τοῦ Γιάννη σχηματίζεται εἰς τὸ χέρι του.—δ.) Εὐ τὸ σῶμα ἔχειν καὶ τὴν ψυχὴν.

Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΣΑΥΡΑ

Τό δροσερό αέρακι του δειλιού θα πειράξω...

Γύρω τ'α λουλούδια φοιτουν' ένα μικρό χαμομήλι...

ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ

Ήτο βράδυ. Ήξο ο βορρᾶς φυσούσε...

Μέσα στό δωμάτιο καθήμεθα ἡμεῖς γύρω στό τραπέζι...

Φαίνεται όμως, ότι το κρύο τὸς διεπέρασσε...

Παράδοξος όμως ὁ Ἔρμης, ἀντί νά θυμώσει...

σκύλου και κάθεται πλησίον τῆς ἀλλῆς. Καί ἔτσι ὁ Ἔρμης...

ΣΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΑΣ

Τῆς νίκης δέν ἐξόβυσαν Ἀκόμη οἱ παῖνες...

Λευκότερη γύρω μας Ἡ Νίκη πετούσε...

Κί ἐτόνιζε θούρια Σ' ἀπόκομη λύρα...

Ἀπαίσιοι, ἀπλαχνός Ὁ Χόρος σιμώνει...

Κί ἀκούς, μ' ἐπινίκιους Τώρα ὕμνους ἀντάμα...

Ἀκόμη βουίζουν Οἰαμβίου παιδνες...

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Δέν περιγράφεται τό τί γίνεται κάθε μέρα στό διάλειμμα τῶν 10...

τούς Τούρκους, ἄ τότε, σὺδὲς ὁ κύρ Γεώργιος...

Η ΜΑΝΑ

Μέσα στό ἔρημο σπῆτι ἔμεινε τώρα μόνη ἡ μάνα...

Μὰ αὐτὴ ποῦ ἔχασε κάθε ἐλπίδα, αὐτὴ ποῦ...

Μὰ αὐτὴ ποῦ ἔχασε κάθε ἐλπίδα, αὐτὴ ποῦ...

Μὰ αὐτὴ ποῦ ἔχασε κάθε ἐλπίδα, αὐτὴ ποῦ...

Μὰ αὐτὴ ποῦ ἔχασε κάθε ἐλπίδα, αὐτὴ ποῦ...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῆς γεωγραφίας, ὁ διδάσκαλος...

Νικη, ἐσύ ποῦ εἶσαι δυνατός στήν πρόσθεσι...

ΓΕΝΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥΡΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΕΥΔΟΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1912

(Συνέχεια, ἴδε σελ. 99)

Σήμερον ἔχομεν τὰ βραβεῖα τῶν Ἐλευθέρων. Ἡ διαλογή...

Ἡ διαλογή ἔγινεν ὡς ἑξῆς: Εἰς δια τὰ ψευδώνυμα...

Β' ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΕΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀθάνατο Ἐλληνόπουλο...

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κῶμα τοῦ Βοσπόρου...

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βροτολογός Ἀργεῖς...

ΕΠΑΙΝΟΣ

Ἐπισημασθὲν τὸ ἐκκατόν (100) εἰς ἑκάστον Πατριᾶς...

Συγγαίρω τοὺς βραβευθέντας καὶ τοὺς παρακαλῶ...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθήραι, 38 δόδο Εὐρυλίδου τὴν 12 Μαρτίου 1913.

Τὴν Τετάρτην ἔγινεν ἡ μεγαλοπρεπὴς καὶ πάνδημος κηδεία...

Ἦνα λόθος: Εἰς τὸν ἵπ' ἁπὸ 166 Ἀστέρη...

Ἐστειλα, Στρατηλάτα Μασκεδονίαν, καὶ σ' εὐχαριστῶ...

Τὴν Παρασκευήν εἶνε αὐτός, ἔπου θά κερᾶσῃς...

Χαίρω πολύ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου, Δύναμις τῆς Θελήσεως...

Ἐχάριστος πολὺ διὰ τὸ ξεσπᾶσμα καὶ τὰς ἐνεργείας...

Ὅσον περὶ ὁ καιρός, τὸσον περισσότερο μάγαζι...

ροαθεῖα Μασκεδονία καὶ εἶδες εἰς τὸν Γ' Ἐλευθέρων...

Ὁραίας ἐπιστολὴς διὰ τὸν θάνατον τοῦ Βασιλέως...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγνρίζονται: Ὁ Βασιλεὺς πέθανεν τῆς Ραζεντίας...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΠΕΥΔΟΝΥΜΩΝ

Ἰσθδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται...

Νέω ψευδώνυμο: Ἥρωε τοῦ Μαῖζανίου, ἀ. (Γ. Π.)...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Ἰσθδεῖα κριτὸς δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεῖται...

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ὅ ἀνταλλάξουν: ἡ Φιλοτάτης Καρδία...

Ἡ Διάπλασις ἀποδέχεται τοὺς φίλους τῆς Ἀρελῆς...

σήμερον διαβάνω τὸ λάθος καὶ σ' εὐχαριστῶ ποῦ ποῦ τὸ διέβριξες;) Μεγαλόφρονος Κοινωτατίωνος (τὸ Ψηφοδέλτιον τὸ γράφει καθένας μὲ τὸ χεράκι του· δὲν ἔχω τυπωμένα·) Ἀυθιαν Ἀθῶν (ἀρχικὴ τῆς ἐμπορίας τῆς τῆς ζήτησης διὰ Μ. Ἀγγέλιος) Σημάια τοῦ Ἀβερῶφ (διατὶ νὰ πῶσον; φράσεις νὰ γίνωσιν ἑλληνοτικοὶ μὴ λησμονῆς ὅτι τὸ Κράτος μας εἶνε ἀνεξέθετον;) **Ναυτικὴ τῆς Προγυμνασίου (ἀθε 1) Μπουμπουλιανῶν** (κάνουνε πολὺ καλὰ) Ἀστέρα τῆς Ἐλευθερίας (περιμένω καὶ τὰ ἐκτενέστερα) Κυριακῶν Δουμοῦτιδα (ἔσπειλα) Ἀπελευθερωθεῖσαν Ἑλλάδα (ἔσπειλα) Φίλερον Χελιδόνα (ἔσπειλα) ἀσπάζομαι καὶ τὸν ἀδελφόν σου) **Δαρφνοτερεῖν Ὀλυμπιονίκην** (ἔχει καλῶς) Μικρὸ Χελιδόνακι (λοιοπὸν σε περιμένα) Γενναίωνηχος Σιρατηλιανῶν (ἔσπειλα) Ρεζεντιῶν, Ἀγγελουδὶ, κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20ὴν Μαρτίου, θέκωντῆσιν εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

136ος Διαγωνισμὸς Ἀδωσων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

(Αἱ λύσεις δεκαὶ μέχρι τῆς 12ης Μαΐου)

174. Ἀεξίγριφος

Κοντὲ εἰς ἓνα γράμμα
Ἐν ὄργανον σημαίνει
Καὶ δένδρον ἐν τῷ ἅμα
Ὁρατον ἔκφυτρώνει.

Ἐστέλη ἐκ τοῦ Πυροφύρου Κανάρη

176. Μεταγραμματισμὸς

Εἶνε νηοὶ ὀνομαστοί,
Ἐάν δὲν τὸ περᾶξῃς.
Λουλοῦδι γίνεται γνωστό,
Τὸ τέλος του ἀν ἄλλᾶξῃς.

Ἐστέλη ἐκ τοῦ Ρόδου Μισχοβόλγημα

176. Τονόγριφος

Ὅπως ἔχω ἄν μαρίσης,
Εἶμαι ρῆμα τι κοινόν,
Ἐάν με ὀφτονίσης,
Εἶρα μὲ ἐκ τῶν τριῶν.

Ἐστέλη ἐκ τῆς Ἀπελευθερωθείσης Ἑλλάδος

177. Γωνία μετὰ Πυραμίδος

+***** = Ἀρχατος χάρτης.
+***** = Κοκινίζει.
+***** = Ἐθνικός εὐεργέτης.
+***** = Ἱππύτων.
+***** = Ἀρχατος ληστής.
+***** = Ἰδότης τοῦ Θεοῦ.
+***** = Νῆσος τ. Εὐρώπης.

Ἡ βραχὺ τῆς πυραμίδος εἶνε ἱππος μυθολογικός, ἔπειτα χώρα τῆς Μ. Ἀσίας, ἄγριον ζῷον καὶ σύμφωνον. Ἡ δὲ κάθετος αὐτῆς θερμαίνει.

Ἐστέλη ἐκ τοῦ Ροδόπου Ἑλληνόπαιδος

178. Ἐπιγραφή.

Θ Α Σ Α Σ Δ Ε
Ο Π Ο Α Ο Ι Σ
Ρ Α Σ Μ Φ Κ Τ
Α Ν Τ Ο Θ Η Ι

Νὲ καὶ μετ' Ἐπιγραφῆς.
Εὐκόλα θὰ διαβασθῇ.

Ἐστέλη ἐκ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ρήγη.

179. Φόρβην Ἰλιθῆν.

Ἡ ἀσιπλάδης νετὲ τηρνοτράτς.

Ἐστέλη ἐκ τοῦ Συμβόλου τοῦ Χριστιανισμοῦ.

180. Ἑλληνοσύμφωνον.

α—κα—οαι—ωαι

Ἐστέλη ἐκ τοῦ Πηγγαλιανός.

181. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν δηλητήριον, τὰ δευτέρα γράμματα λίγων τῆς Εὐρώπης καὶ τὰ τρίτα τριῶν ζώων:

1, Χλωρὸς τόπος· ἐν ἑρῆμῳ 2, Ἀρχατος γλύπτης. 3, Θεὸς Ρωμαῖος 4, Πατὴρ ἱστορικοῦ 5, Ἱππύτων κατοικίδιον.

Ἐστέλη ἐκ τοῦ Ἐν Τούτῳ Νικη

182. Γρίφος

	I	I	I	I	I
	υ	υ	υ	υ	υ
οὐ	ἔτ'				
I	I	I	I	I	I
	υ	υ	υ	υ	υ
	υ	υ	υ	υ	υ

Ἐστέλη ἐκ τοῦ Χίος Ἀνέστη

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φέλλου 59

533. Οὐράλια (οὐρά, Λεῖα).—534. Μυσ'α (μύ, σι, α.)—535. Πίνδαρος—Μίνδαρος.—536. Αὐλοῦ—Παῦλος.

537. Α	Α	ΛΗΣ	538. Ρ	Ι	Γ	Α
Ρ	Ι	ΦΕ	Ι	Δ	Α	Σ
Α	Ρ	Γ	Ο	Σ	Τ	Ο
Φ	Ι	Τ	Ε	Φ	Α	
Μ	Ε	ΛΗΣ	ΝΗΣ	Α	Σ	Η

539. Ὅποιος δὲν θέλει νὰ ζυμώσῃ πέντε ἡμέρας κοκινίζει. [Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχας ἀρσιτερῶδες, ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἐνοὶ καὶ ἐκ τῶν ἐνω πρὸς τὰ κάτω, ἐναλλάξ.]—540. Οἱ μῆνες εἶνε δώδεκα. (Εἰμὴν ἔς ἦν—ἔδω δέκα).

ΜΙΚΡΑ ἌΓΓΕΛΙΑ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λατὰ 10, διὰ δὲ τοῖς συνδυαστέας μας λατὰ 5 μόνον μὲ παγὰ ἀ στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαία τὰ τεσσάρων. Ἐλάχιστος ὄρος 15 λέξεις, ἐηλεθὶ καὶ αἰ ἐλάχιστοισι τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10. Ὁ χωριστὸς στίχος ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαία ἢ παγὰ ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ἐπολογίεται ὡς 8 λέξεις ἀπλῆ. Αἱ μὴ συνδυαστέα ἀπὸ τοῦ ἀντιτύπου ἀγγελια δὲν ἡμερολογεῖται.]

Ἑλληνοπούλα καὶ Ἑλληνοπούλας!
Ἐν εἰσθε Ἑλληνες γνήσιοι, ψηφίσατε τὰ κάτωθι συγγενῆ πλέον ψευδώνυμα καὶ αἷς ὑποσχόμεθα βραβεῖον τὸ βραβεῖον ἐλλογέως.

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ ΔΟΣΑ ΑΝΑΓΕΝΝΘΕΙΣΑ ΕΛΛΑΣ

Αλθβεια, Μικρὰ Ἀριστοκρατία, πῶς ἐθύμωσε γιὰ τὴν... ψυχρολουσίαν;
Ἀφελὴς Σανθούλα. (17, 125)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ὈΛΥΜΠΙΑ

Εξεδόθη ἐκ τοῦ Συλλόγου Ὀλυμπία λαχιστον τιμώμενον δρ. 0,40. Ἐκ τῶν 150 ἀριθμῶν θὰ κερθίσιον πέντε (5) τὰ ἐξῆς:
Ὁ 1ος ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς ἀδικιλάσεως.
Ὁ 2ος ἑξάμηνον. Ὁ 3ος τρίμηνον ἄξιας δρ. 3,50. Ὁ 4ος τρίμηνον συνδρομῆν. Ὁ 5ος τρίμηνον ἄξιας δρ. 1.

Διεύθυνσις: Πηγγαλιανὰ, Πύργον.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΝΙΚΗ

Κατὰ λάθος ἐγράφη ὡς σύμβουλος; **Ναυτῆς τοῦ Αἰγαίου ἀντὶ Ἑλληνικοῦ Στόλου**

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΑΗΤΤΗΤΟΝ ΕΥΖΩΝΟΝ, Χαλκίδα.
Ἐποφηριστῆς πατριωτικότητος ψευδονύμου σου ἐχαίρεισθη ἐνδοτυμίδως παντοῦ.
Ἄγνωστος Σ.

ΑΗΤΤΗΤΟΝ ΕΥΖΩΝΟΝ, Χαλκίδα.

Ἐποφηριστῆς ψευδονύμου σου, ἐκπροσωποῦντος σήμερον ἀνεῖρα ἐλοκλήρου Ἑλληνισμοῦ, ἐκπεποίησιν θύελλαν ἐνδοτυμιασμοῦ.
Βαθῶνος Δελαπιδανῶν, Κόμησσα Καυτὶ.

ΑΝΑΣΤΗΘΕΙΣΑ ΗΠΕΙΡΟΣ

ΑΗΤΤΙ.ΤΟ ΕΥΖΩΝΑΚΙ

Σεὶ γαλῆμα μας σημαία μαθευθῆτε ἢ ὀκισθῆτε Πῶς τὰ ψευδώνυμα αὐτὰ ἀπὸ καρδίας θάσπορτε.

Ἄγνωστος Χ. Κατασθὸ Ἐνωλίου, Σανθὸ Διαβολῆν, Κόμησσα Καυτὶ, Βαθῶνος Δελαπιδανῶν, Βασιλοπούλα τοῦ Μισοῦ. (17, 129)

Ψηφίσατε τοῦ; ἐπὶ τοῦ **Ἐριόμβου** ὑποστηρίζομένου.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΡΔΙΑ ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΣ ΕΛΛΑΣ

Δέχομαι γραμματόσημα νήσων Αἰγαίου καὶ δὴ Σάμου, Μιτυλήνης, Κρήτης, Χίου, Ρόδου. Στέλλω ἀντ' αὐτῶν καρτ-ποστάλ καὶ δὴ πολέμου.—Δημητρίος Λέβητος, Χαλκίς.

Ἐπιθυμῶ ἀλληλογο. με Τουνεῖδα.—Πηγοί αἰμίς.

Μεῖνε Adresse, **Μεταγχολλικὴ Ὀνειροπόλος**, ist: Pericles Coulioufros, Wien 2., Untere Augartenstrasse 40, Welche ist Ihre genaue Adresse?
Nelke. (17, 133)

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 14 ΚΑΙ 15 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὰς σελίδας 129 καὶ 137]

ΑΘΗΝΑΝ: Δ. Γεωργιάτος, Ἀθμ. Ε. Φινόπουλο, Μυρσίνη Ἀμπελοεράβδη, Μαρία Λάμπρου, Ἐνδοξὸς Ἀργολαίος, Ἐμ. Φλωράκης, Ἀκαδημαϊκὸς Σωφράδης, Ἐνας χωρίς ὄνομα καὶ χωρίς πόλιν.

ΑΔΕΣΝΑΡΕΙΑΣ: Ζεφυρίτις.
ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Γεώργ. Ι. Ἰπκαδόπουλος (14, 15)
ΑΡΓΟΥΣ: Νικ. Μασουρίδης, Ἀθ. Παναγιωτόπουλος.

ΒΟΛΟΥ: Κυρ. Κ. Παπαδόπουλος, Ἐνδοξοπόλος Ἑλλην (14, 15), Γεώρ. Α. Χαλκιάδης (14, 15).

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Στεφ. Ι. Παπαδάτος, Λοβία Ι. Παπαδάτου.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Νανουδὸ Ν. Μουσούρη, Σοφία Βλάση, Ἀντιόπη Μπουδίου, Δομνίκη Γ., Ἀναΐωνογρηθῆς Ἑλληνομαρτίς.

ΚΡΕΘΑΑΛΗΝΙΑΣ: Πλάτων Β. Μεταξῆς.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Κάλυψ Ρόδου (14, 15), Νίτσα Π. Γεωργοπούλου (14, 15), Νικ. Βλ. Κόλλας, Γεώρ. Βλ. Πυρπηρῆς, Ἐνας χωρίς ὑπογραφήν, Γεώρ. Κ. Σοῦτος.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Θεοδ. Δ. Πετροντῆς, Θεοφ. Κ. Οὐρονόμου, Μαγδαληνὴ Ἐδοτ. Χαχῆ, Κωνσταντία Κ. Πετροντῆς.

ΚΟΝΠΟΛΕΩΣ: Ἀσπὴ τῆς Ἐλευθερίας, Ἡμοῖα.
ΛΑΡΝΑΚΟΣ: Βουνοῦ τῆς Μανιαλάσος (18).
ΠΑΤΡΟΣ: Πατρινοῦ Ναυτοπούλου (14, 15).
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Μαρία Μαυρίδου.
ΣΑΛΟΥ: Νέος Δογδοῦνης.
ΣΜΥΡΝΗΣ: Ζηλοτῆς τοῦ Δημοσθένους, Εὐάγ. Τσαμπούλος, Γεώρ. Τσαμπούλος.

ΣΥΡΟΥ: Ἰωάν. Ἐμ. Παύσις (14, 15).
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Νίκος Δ. Καραγιάννης.
ΥΔΡΑΣ: Νίνα Ἀν. Καρφοῦλη, Νικ. Π. Βασιλείου.

ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Κωνσ. Ι. Παλαεωργίου.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἀργεμὸς Μ. Κανακός, Νικ. Α. Καθευιάτης, Λούλα Σ. Μάλλου, Μεγαλόφρων Κωνσταντῖνος, Μαρία Ζ. Ζαχαροπούλου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐφρόντων ὁδὴν τὴν λύσιν τὰ ὄνοματα ἐπέδωσαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐκλήρωθησαν αἱ ἐξῆς δύο: **ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ ΕΥΣΤΑΘ. ΧΑΧΗ** ἐν Κωνσταντίῳ καὶ **ΑΟΥΛΑ Ι. ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ** ἐν Ζακύνθῳ αἱ ὁποῖαι ἐνευεργήσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἐπίσθη ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως.
Πλεονάζουσι δὲ αὐτὰ διὰ τὸν προσηλὴ διαγωνισμῶν.
Οἱ ἀποστείλαντες ἄνευ δεκαλέτου τὴν λύσιν δὲν ἀναμένοντες, οἷε αἱ ἀποστέλλαντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέτου. (Γραμματόσημον ὄνομαζον 10 παρὰ ἰσοδυναμεία μὲ 5 λατὰ 30 παρὰ δόαν).